

[Alfred Jensen.]

Beregninger er steget med 20 pCt., men vi mener, at Pristallet ikke kan anerkendes som et retfærdigt Grundlag for Regulering af Folkeforsikringstaksterne. Jeg har ved tidligere Lejligheder paapeget, at Prisudsvingene ikke er lige store for et Budget paa 3000 Kr. og for et Budget paa 1000 Kr., og dette Misforhold gør sig stadig gældende. Det nytter ikke, at man i Stedet for at tage Udgangspunktet i 1931 flytter det til 1935, for der er siden sidstnævnte Aar sket en større Fordyrelse af Priserne inden for de Varegrupper, som Aldersrente- og Invalidereentenydere fortrinvis køber, end inden for de Varegrupper, som for disse Menneskers Vedkommende maa betegnes som Luksusvarer.

Jeg kan naturligvis kun være glad for, at de ærede Ordførere har udtalt Velvilje med Hensyn til den kommende Udvalgsbehandling. Efter de Udtalelser, der er faldet, gaar jeg ud fra, at der ikke er nogen, der er Modstander af, at vi forbedrer de gamles Kaar. Jeg betragter det som et glædeligt Tegn, at man ikke rask væk afviser Tanken om at forbedre Aldersrente- og Invalidereentenydernes Forhold, og jeg vil haabe, at Udvalget, naar det kommer til at arbejde med Sagen og se paa de Ting, som kan komme i Betragtning vedrørende dette Spørgsmaal, vil gøre de Erfaringer, vi andre har gjort, at det er uretfærdigt med de mange Takster i Folkeforsikringen, at det er uretfærdigt at opretholde et Skel mellem Mand og Kvinde og mellem Land og By, for øvrigt ogsaa mellem Hovedstaden og Købstæderne. Der bør ydes den samme Rente uden Hensyn til, hvor den paagældende bor. Man bør ikke drage Fordel af, at enkelte Mennesker i Kraft af deres Dygtighed er i Stand til at skaffe sig en Ekstrafortjeneste. Vi mener ikke, at man skal fravige Forsikrings-systemet, vi ønsker det opretholdt. Men mange af de Udgifter, som dette Lovforslags Gennemførelse uvægerlig vil medføre, ønsker vi tilvejebragt derved, at man tager Pengene hvor de findes.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg vil gerne erindre det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen om, at jeg i mine første Bemærkninger angaaende det foreliggende Lovforslag gjorde opmærksom paa, at Udgifterne til Aldersrente her i Landet i 1929—30 var 59 Mill. Kr. — det var det Tal, som det ærede Medlem lyste efter nu — mod for indeværende Aar omkring 105 Mill. Kr. For Københavns Vedkommende

gælder det, at i 1928—29 var den gennemsnitlige Ydelse pr. Aldersrentenyder 690 Kr.; den er nu, som jeg nævnte før, ca. 800 Kr. Og da der her er Tale om en Periode, hvor de prismæssige Udsving — i alt Fald naar man ser bort fra den korte Periode, hvor vi havde de meget lave Priser paa Fødevarer — ikke har været af Betydning, er det altsaa reelt en Fremgang for Aldersrentenyderne, der er sket.

Det var i øvrigt ganske interessant at høre det ærede Medlems Slutbemærkninger. Jeg forstaa heraf, at vi efter Kommunisternes Opfattelse fuldstændig skal afskaffe den vederlagsfrie Aldersrente og gaa over til den fuldkomne Forsikring, hvor hver enkelt Aldersrentenyder faar lige meget, Mand eller Kvinde, i København, i Provinsbyen eller paa Landet. Det er et Standpunkt, det skal jeg erkende, men jeg er nu fortsat af den Opfattelse, at den vederlagsfrie Aldersrente med de nødvendige Gradueringer mellem Hovedstaden, Provinsbyen og Landet bør bevares, hvis vi ikke efter at have udlignet skal begynde en Kamp om Forhøjelser, netop paa Grund af Prisforskellighederne, for dem der bor i København. Vi bør vistnok foreløbig hvile paa den vederlagsfrie Ordning og saa se, hvad der kan bygges oven paa denne Ordning; men den forudsætter nu en vis Forskelsbehandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alfred Jensen): Ministeren nævner et Tal fra 1929 og viser, hvor meget en Aldersrentenyder i København fik i 1929; men det, der interesserer mig, er at faa at vide, hvorledes Tallet bliver, naar man tager Provinsbyerne og Landdistrikterne med. For det nytter ikke noget, at man tager en enkelt Kategori af Aldersrentenydere; vi vil have det hele over en Bank, og jeg kommer da — paa Grundlag af de Regnskaber, der staar til min Raadighed — til det Resultat, at der ikke er sket nogen Forbedring. Jeg kender ikke det nøjagtige Tal paa Aldersrentenydere og Invalidereentenydere eller det samlede Beløb for 1938—39, men jeg kan undersøge det, naar det kommer frem, og saa se, om jeg kan finde ud af hvad Forskellen i det ganske Land er mellem 1929 og 1938.

Ministeren gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, idet han sagde, at jeg havde opgivet Tanken om den vederlagsfrie Aldersrente. Nej, det har jeg aldeles ikke, men jeg har hævdet, at man med Hensyn til Spørgsmaalet om Invalidereenten og Aldersrente maa slaa ind paa Forsikrings-